

HERA

JENNIFER SAINTOVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

HÉRA

HÉRA

JENNIFER
SAINTOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Jennifer Saint: Hera,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Wildfire, an imprint of Headline Publishing Group,
Londýn 2024,

preložila Jana Pernišová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5574. publikácia a 224. zväzok
edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Katarína Vilhanová

Jazykoví redaktori Matej Rumanovský, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Jennifer Saint 2024

Translation © Jana Pernišová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1725-5

*Túto knihu venujem mame a otcovi, oveľa lepším rodičom,
než s akými sa zväčša stretávame v gréckej mytológii.*

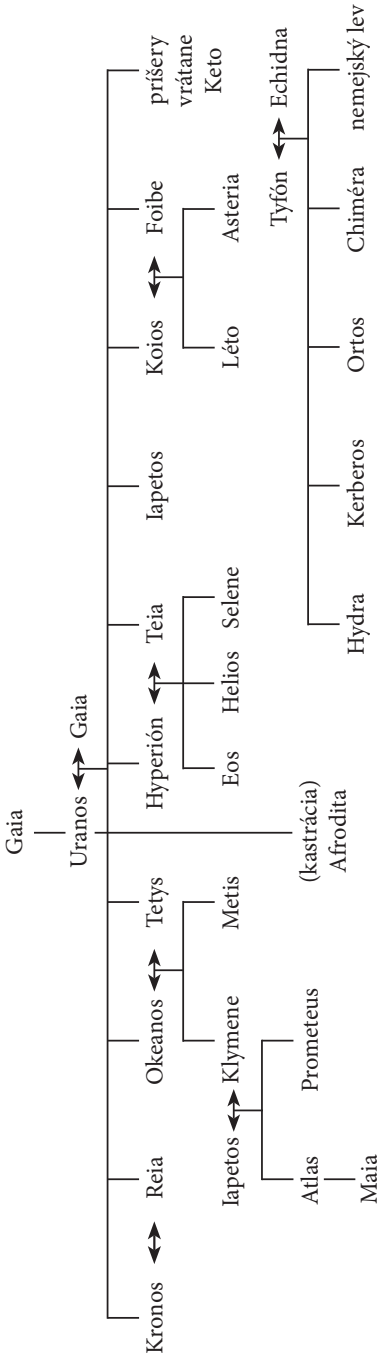
*„O zlatotrónnej Hére spievam, ktorú Reia zrodila...
kráľovnej nesmrteľných, veľkolepej vládkyni,
čo velebia ju všetci požehnaní olympania
a ctia si ju rovnako sťa hromovládcu Dia.“*

*Úryvok z Homérskeho hymnu
na Héro*

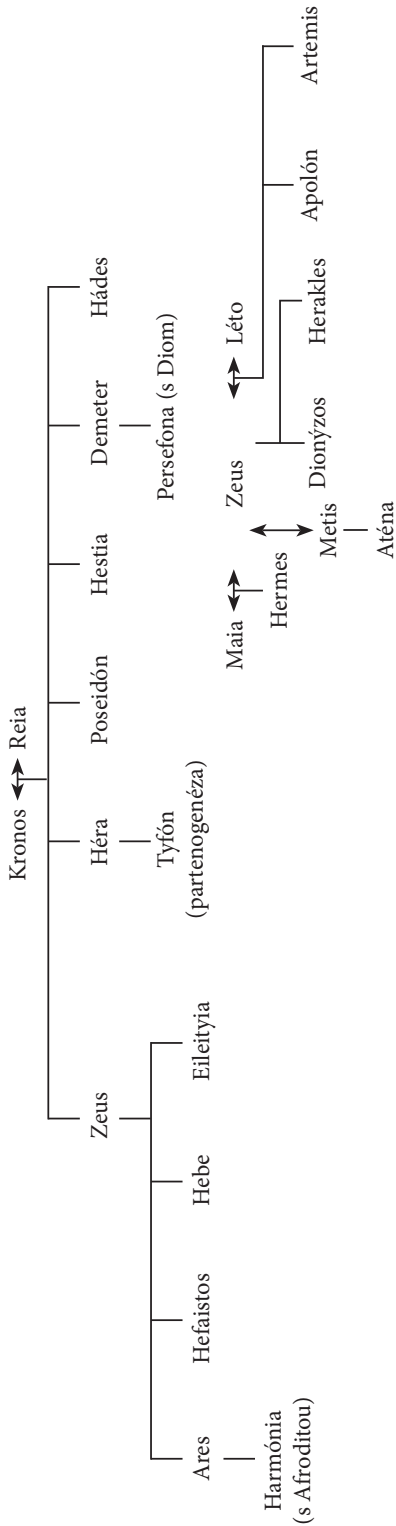
ZJEDNODUŠENÝ
(A PREDSA DOSŤ ZLOŽITÝ!)
RODOKMEŇ BOŽSKEJ RODINY

Poznámka: rodinné vzťahy v gréckej mytológii sa v rôznych verziách mýtov líšia. Nepokúšam sa vytvoriť komplexný rodokmeň – zaradila som doň iba bohov vystupujúcich v tomto románe, inak by bol príliš nepraktický a neveľmi nápomocný. Niektorí bohovia sa rodia partenogénzou (keď bohyňa počne dieťa celkom sama bez pomoci muža) a mnohí bohovia sa zrodili z manželstiev medzi súrodencami.

PRVOTNÉ BOŽSTVÁ A TITANI

TITANI A OLYMPIANIA

PROLÓG

Zem zmáčalo tekuté zlato. Valí sa, kam len oko dovidí, obmýva roztrúsené skaly a leskne sa v žiare plameňov, čo zúria všade naokolo. Do pôdy sa vpíja ichor, krv nesmrteľných.

Hustý dym zakrýva hviezdy. V diaľke zaburáca hrom a na obzore sa zablyсне. Oslepujúce biele svetlo tancuje po nebi, skáče pomedzi oblaky, zlovestne zažiari a zmizne, len aby sa vzápätí zjavilo celkom inde.

Héra, ktorá prechádza po spustošenom bojisku, zdvihne zrak a prižmúrenými očami ho sleduje.

Stmieva sa a zvírený popol jej zastiera výhľad. V zbrázdenej zemi zívajú hlboké jamy po balvanoch a stromoch vytrhnutých aj s koreňmi. Héra obchádza hĺby roztrieštených skál a rozdriapaných kmeňov, ale aj bezmocné rozvalené telá postriekané zlatou krvou, ktoré upierajú sklené oči k nebesiam. Keď začujú jej kroky, sem-tam sa bolestne myknú alebo zmučene vzdychnú a ona zdvihne oštep. Je rýchla, neľútostná a všade po nej ostáva len ticho.

Oblohu nad ňou pretne blesk a na okamih prudko ožiari stopy po krvavom masakri, ktoré vzápätí opäť pohltí tma. Héra napína uši a snaží sa rozoznať v zavýjaní vetra výkriky bolesti a hnevu, no zjavená, spustošená zem konečne stíchla. Bojuje sa len na nebesiach.

Ešte vždy ju zalieva nevýslovná radosť z víťazstva, ale vníma aj čosi iné. Tunika posiata zlatými škvrnami sa jej pri chôdzi lepí na telo

a vlhká hmľa presiakla tichým žiaľom. Stúpa z hlbokých brázd, z rán siahajúcich do útrobov zeme. To smúti Gaia, pramatka všetkého, bohyňa zeme, ktorá musí znášať toto bolestné narušenie.

Héra sa poobzerá, aby sa ubezpečila, že jej nič nehrozí, a kľakne si. S nežnou úctou položí dlane na zlatom poľfknanú zem, zatvorí oči a začne sa modliť. Bohyňa vzyva bohyňu. Vzdáva vďaky božskej matke, ktorá ich všetkých porodila – zakrvavených Titanov aj Hériných spolubojovníkov.

Vojna priniesla toľko utrpenia.

Héra otvorí oči a pozrie na oblohu. Búrka sa stupňuje. Z najvzdialenejšieho konca obzoru sa s dunením šíri zúrivé hromobitie, odráža sa od horských štítov a nabera na sile, až kým sa zo strmých svahov nezačnú rútiť odštiepené kusy skál, čo mu padli za obeť. Oblohu jednodostaj pretínajú Diove blesky namierené na posledného vzdorujúceho Titana.

Jej súrodenci bojujú po Diovom boku. Hérinými spoločníkmi v tomto boji neboli bohovia, ale Gaine príšery. Hrôzostrašné tvory, ktoré vyrastali hlboko v útroboch zeme, až kým ich pramatka všetkého neposlala na povrch, aby pomohli bohom poraziť Titanov. Predtým boli obe strany vyrovnané. Kronos a jeho piati bratia vládli nebesám, odkedy zvrhli svojho otca Urana. Héro, Dia a zvyšné Kronove deti poháňala mladická odbojnosť – dychtili po vzbure a chceli prevziať vládu nad svetom. Titani však boli skúsení, ľstiví a mimoriadne vytrvalí. Vojna nemala konca-kraja, roky plynuli v znamení neľútostných búrlivých bojov a zúfalých porád, kde bohovia navrhovali stále tie isté stratégie. Zdalo sa, že uviazli na mŕtvom bode, a v Diových očiach sa zračila rovnaká frustrácia ako v jej vlastných.

Potom sa však z útrobov zeme vyteperili traja Hekatoncheiri s päťdesiatimi hlavami na hrubočizných krkoch a stovkou svalnatých rúk. Za nimi nasledovali traja Kyklopovia s obrovským okom priamo uprostred zbrázdeného čela. Ostatní bohovia od nich s nechuťou odvracali bezchybné tváre, no Hére učarovala ich sila.

Hroziví pomocníci sa k nej opäť pridávajú. V rukách im rinčia bronzové reťaze a na pozadí rozžiarenej oblohy sa črtajú ich mohutné siluety. Zamieria na bojisko a pustia sa zväzovať Titanov, ktorých spolu s Hérou porazili. Héra vie, že Titani nemôžu zomrieť. V žilách im koluje rovnaká zlatá krv ako jej a ichor, božská tekutina, ju udr-

Héra

ží nažive, aj keby utrpela smrteľné zranenie. Aj Titani prežijú, i keď sú zlomení a zničení – nesmrteľné bytosti na pokraji smrti. Nedokážu vzdorovať, nevládu sa ani len pohnúť. Vyčerpali všetky svoje sily a sú absolútne bezmocní.

Zem sa zachveje. Koniec sa blíži. Ich otec Kronos zápasí s Diom vysoko v horách, no sám nemá šancu vyhrať. Jeho stúpenci ležia spútaní pri nohách bohyně, vlastné deti sa proti nemu spojili, a hoci oblohu naplňa jeho zúrivy rev, Héra vie, že už zvíťazili.

Vek Titanov sa skončil.

Začína sa vláda olympanov.

PRVÁ ČASŤ

*„Prídže, ó, bohyňa, vládkyňa slávna,
všemocná, pokojná, radostná, krásna.“*

Orfické hymny XV: Juno (Héra)

1

Po vojne sa Gaine rany zahoja. Pláne, kde Héra zaradom kosila Titanov, sa časom zmenia na lúky. Zem, ktorá vpíjala ichor nesmrteľných, je posiatá kvetmi a zo strmých zrázov ostali len zvlnené trávnaté stráne. Héra sa po nich prechádza, pokožku jej hladia slnečné lúče a v duchu spomína, ako viedla svojich hrôzostrašných stúpcov do boja a nepriateľov prebodávala oštepom. Keď natrafí na jazierka, ktoré kedysi sfarbila zlatá krv, usmeje sa na svoj nezmenený odraz v priezračnej vode. Nad hlavou sa jej rozprestiera šíra bezoblačná obloha a tiahne sa až k obzoru. Kedysi ju pretínali Diove blesky, teraz ju brázdia len vtáky.

Za vojny sa čas meral bitkami a bojovými plánmi – teraz ho Héra vníma cez stromy, ktoré vyrástli na niekdajších bojiskách. Tenučké výhonky vystriedali lesy košatých dubov a vysokánskych borovic.

Práve sa z jedného z takých lesov chystá vynoriť. So zrumenenými lícami a rozžiarenými očami vyklízne spomedzi širokých kmeňov do lúčov popoludňajšieho slnka. Potrasie hlavou a vyberie si za blúdený list z tmavých kučier, čo jej padajú na chrbát. Na zohriatej koži stále cíti príjemnú triašku. Náhlivo zamieri k najvyššiemu vrchu široko-ďaleko. Spomenie si na riečneho boha, ktorého zanechala na odlahlej čistinke. Predstaví si, ako sa kúpe pod svojím speneným vodopádom – kvapôčky vody sa mu ligocú na mocnej hrudi i svalna-

tých rukách. Túžobne sa obzrie späť. Sporné dni mieru jej priniesli voľnosť, ktorú dosiaľ neokúsila, no dnes ju čakajú povinnosti, preto rázne pokračuje v ceste.

Za Kronovej vlády Héru ukryli a vychovávali v temnote Okeanovho podmorského sídla. Pamätá si, ako jej nad hlavou dunela obrovská rieka, ako sa s hukotom valila ponad skaly, stekala dolu cez blato a naplňala palác vlhkým puchom mokrej zeme. Teraz je však slobodná a môže si naplno vychutnávať krásy života. Je bohyňa, čo sa raduje z nového sveta, bojovníčka, čo zápasila po boku obrov, ba i dievčina očarená vtáčím spevom. Na nebesiach vládne spolu so súrodencami, v lese sa smeje s milencami. S jasnou tvárou sa chúli pri ohni a vymieňa si dôvernosti s bratmi i sestrami v príjemnej žiare plameňov.

Zahľadá sa na vrch v diaľke. Dokáže prekonať akúkoľvek vzdialenosť a nikdy sa neunaví, no tentoraz sa rozhodne vziať na seba podobu svojho obľúbeného vtáka – jastraba. So zachvením sa premení, rozprestrie krídla a vznesie sa do výšav. Gaiu nik nevidel už od čias vojny, no obdarúva ich čoraz väčšou hojnosťou, ktorá sa Hére rozprestiera pred očami – vo vodách plávajú striebřisté húfy rýb, v lesoch sa zakrádajú medvede a levy, zem sa hmýri srstnatými, opeřenými a šupinatými tvormi od výmyslu sveta. Na pláňach veselo uháňa stádo koní a zanecháva za sebou mračná prachu. Héra medzi nimi zbadá svojho brata Poseidóna – preskakuje z jedného konského chrbta na druhý, akoby len vychutnával radosť z pohybu. Tiež má namierené na Olymp, sídlo víťazných bohov, ich horský domov, ktorého meno prijali za svoje. Vypína sa vysoko nad strmými svahmi a strhanými borovicami odolávajúcimi náporu vetra, čo hvízda medzi vrchmi, v mrazivom vzduchu nad ostrými balvanmi pokrytými popraškom čerstvého snehu, kde oblaky zahaľujú holé skaly. Odtiaľto sledujú svet hlboko pod sebou. Ich palác je pastvou pre oči – žiarivo biely mramor, ligotavé zlaté stĺpy, také studené a hladké, akoby ich vytesali z ľadu, bezchybné rovné línie i pravé uhly. Héra si uvedomuje, že sa vôbec nepodobá Gainmu dokonalému, no drsnému stvorenstvu. Jeho krása nepramení z nespútaného chaosu, čo vládne dolu na zemi, ale z poriadku, ktorý si sama nadovšetko cení. Po rokoch búrlivej vojny sa konečne povzniesli nahor mimo dosahu prípadných uchvatiteľov.

Nik sa nám nemôže postaviť, vyhlásil Zeus, keď bolo po všetkom, a Héra si pomyslela, že by si na to nik netrúfol.

Vítazní olympania uväznili svojho titanského otca a jeho štyroch bratov v hĺbinách zeme v priepasti zvanej Tartaros, odkiaľ niet úniku. Odsúdili ich na večnosť v bezodnej tme tak ďaleko od zemského povrchu, že nedokážu pohnúť ani najmenším kamienkom bez ohľadu na to, ako veľmi sa budú snažiť. Iba jeden z Kronových spojencov unikol tomuto osudu – jeho synovec Atlas, ktorý stojí na západnom konci sveta a nesie na pleciach ukrutnú váhu nebies. Jeho zhrbená, vyčerpaná postava slúži ako varovanie pre všetkých Titanov, ktorí sa nepridali do boja a olympania im darovali slobodu. Má im pripomínať, že sa rozhodli správne, a keby ich vernosť jedného dňa ochabla, pohľad na Atlanta im bude výstrahou.

Héra ich všetkých pozorne sleduje. Keď Zeus zvrhol porazených piatich bratov do Tartaru, ich úlohy prevzali iní kandidáti. Hyperión, ktorý vládol slnku, nikdy viac neuvidí jeho lúče. Vystriedali ho jeho deti a Héra na ne starostlivo dohliada, aby ani na okamih nevybočili z kolají. Hyperiónova dcéra Eos, bohyňa ranných zôr, sa každé ráno zjaví na oblohe. Kone zapriahnuté do jej voza tíško erdzia, a len čo vyrazia z brehov Okeana a začnú stúpať do šerého vzduchu, Héra hľadá tmavý ligot ich očí, v ktorých sa odráža svit zorničky. Vysoko na nebi sa Titankina sestra Selene pomaly zberá na odchod a strieborný guľatý mesiac sa vzdaluje spolu s ňou, zatiaľ čo Eos mieri čoraz vyššie a rozsieva na tmavú nočnú oblohu žiarivé iskry. Pohľadza nebesia a vždy keď sa jej ružové prsty dotknú páperovitých oblakov, zospodu ich rozžiaria jemné lúče ranného svetla. Neskôr ju vystrieda jej brat Helios, ktorý sa premáva po oblohe so slnečnou korunou na hlave, neúnavný a nezastaviteľný. Svet však na okamih zatají dych na prahu nového dňa a Eos, matka hviezd a vetrov, sa smeje v objatí svojich synov, ktorí okolo nej poleťujú, láskyplne jej strapatia vlasy a zasypávajú ju nežnými bozkami. Zakaždým to prebieha rovnako – pravidelne, predvídateľne, presne podľa príkazov. Dni sa mňajú a nikomu sa nechce počítať, koľko ich už ubehlo. Hére záleží len na jednom – aby plynuli presne tak, ako majú.

Biela obloha za palácom splýva s lesklým mramorom a okolo elegantných stĺpov poletujú chumáčky oblakov. Héro čaká posledné stúpanie. Rada loží, tak na seba opäť vezme božskú podobu. Vychutnáva dotyk drsných skál na hebkej pokožke a mrazivý sneh ju príjemne štekľí medzi prstami jej nesmrteľných nôh. Niekedy z úkrytu vyplaší hada, ktorý sa jej ovinie okolo členkov a potom zmizne. Héra sa nahlas zasmieje – páči sa jej jeho elegantná sila.

Z výšky sa znesie vták a dlhočiznými peruťami na okamih zakryje slnko. Je to orol – dostatočne odolný na to, aby sa odvážil do pochmúrnych skalnatých výšav. Héra obdivuje jeho zahnutý zobák, ostré pazúry a veľké mocné krídla, no oveľa radšej má menšie vtáky, čo jej sedávajú v dlani a ona cíti, ako im bije srdiečko.

Orla si vyvolil Zeus, a ani teraz nie je ďaleko, stojí na širokých mramorových schodoch vedúcich k bránam Olympu. Vták k nemu strmhlav zamieri a pristane mu na vystretej ruke. Našuchorí sa, zloží krídla a skloní sa k nastavenej dlani. Zeus s úsmevom sleduje, ako vták zakloní hlavu a prehltnie jeho dar – čosi rozdrvené, krvavé a teplé.

Pri pohľade na Héro sa mu rozjasní tvár. „Kdeže si sa túlala?“ spýta sa. Dlhé čierne pazúry dravca sa mu zaryjú do predlaktia, ale nedokážu mu prebodnúť kožu.

„Tak rôzne.“

Pokynie jej, aby sa k nemu pridala, a urazený orol opäť vzlietne na oblohu.

Diov zjav ju vždy nanovo prekvapí. V kútiku srdca stále očakáva mladíka, ktorého pred vojnou spoznala na Kréte, keď mali len jeden druhého a túžili zaujať svoje právoplatné miesto. Na Olympe nadobudol kráľovskú dôstojnosť – má hustejšiu bradu a vyžaruje z neho rozhodnosť. Slová sa mu už nerinú z úst ako kedysi, no stále sa teší z jej prítomnosti, celkom ako keď sa po prvý raz stretli a zistili, že nie sú na svete sami.

Nádvorie za bránou sa ligoce v jemných lúčoch slnka. Opar na oblohe im zastiera výhľad na ostatné vrchy v diaľke. Héra by sa najradšej oprela o múrik a vychutnávala studený vánok vo vlasoch – sledovať svet z výšky patrí medzi jej najobľúbenejšie kratochvíle –, ale na lavičkách posedávajú rozchichotané nymfy, tak sa dôstojne vystrie.

„Nemajú čo robiť?“ vyhrkne, no Zeus len pokrčí plecami.

„Voľačo sa už len nájde.“

Jeho vyhybavá odpoveď sa jej nepozdáva. Už-už sa chystá namietat, no len čo sa k nemu obráti a zbadá jeho pobavený výraz, slová jej zamrú na jazyku.

„Tak toto robíš celé dni? Kontroluješ Titanov a nymfy, či podaromnici nemárnia čas?“ vyzvedá. „To nemáš nič lepšie na práci?“

Nik na svete s ňou nehovorí tak otvorene ako Zeus – nik by sa ani neodvážil.

„Vari nechceš vedieť, čím sa zaoberajú tvoji podriadení?“ odfrkne. „Nemyslíš si, že ich treba zamestnať?“

„Aby náhodou nespravili to isté, čo my?“ odpovie Zeus. Prekvapí ju, že žartuje o povstaní – zdá sa jej to nevhodné, priam rúhavé. „Len sa na ne pozri,“ pokračuje a s úsmevom pokrúti hlavou. „Nemáme sa čoho báť.“

Má sto chutí čosi odseknúť, ale Zeus sa zrejme nemýli. Nymfy trkocú ostošesť, obtáčajú si kadere okolo prstov, zvedavo sa predkláňajú a voňavým vzduchom sa nesú ich vysoké piskľavé hlasy. Nezdá sa, že by plánovali vzburu. S Diom a Hérou nemajú nič spoločné.

„Možno sa obávam zbytočne,“ pripustí.

Chytí ju za ruku, zľahka a sebavedome. „Celkom isto.“

Zeus ani slovom nenaznačí, že vie, kde bola a čo stvárала na svojich potulkách. Nedoberá si ju, nespomína jej schôdzky na brehu rieky, nedvíha prekáravo obočie ani s ňou nežartuje o záletoch, ako to má vo zvyku s bratmi.

V kútiku duše je za to vďačná. Má rada tajomstvá. Zrejme si na ne zvykla za starých čias a teraz už nie je cesty späť – túži si ich držať blízko pri srdci a s nikým sa o ne nedeliť.

Prejdú pomedzi stĺpy do megarónu so štyrmi zlatými piliermi v strede. Prekvapená Héra si okamžite všimne sedem nových zlatých trónov zoradených pri protiľahlej stene. Pri pohľade na ne ju zaplaví vzrušenie. Poseidón dorazil ešte pred ňou. V kozube ako vždy prasajú jasnočervené plamene a vrhajú na stenu dlhé roztancované tieňe. Hestia zdvihne zrak zo svojho nízkeho miesta pri ohni a usmeje sa na Héro. Vrava a blížiac sa kroky svedčia o príchode Demetry a Háda. Šiesti súrodenci čakajú už len na Afroditu.

„Kde je?“ vyhrkne Zeus otrávene.

„Vieš predsa, že si robíš, čo sa jej zachce.“ Héra si sadne na lavičku vedľa Hestie.

„Určite príde,“ ubezpečí ho Hestia.

Diovi stuhnú plecia. Demeter s Hádom si bezstarostne rapocú a Poseidón zamračené zíza do ohňa. Jedine Héra vidí, že Zeus je napätý, a neodolá pokušeniu podpichnúť ho.

„Myslíš, že to zmešká?“ nadhodí a nevinne vyvalí oči. „Lebo to by znamenalo...“

Zrak mu potemnie, no práve v tej chvíli sa v miestnosti zjaví Afro-dita. Héra sa sladko usmeje. Dnes jej nič nepokazí náladu.

Zeus zaodríha a bohovia stíchnu. Ukáže na nové tróny. „Sadnite si,“ vyzve ich. „Čoskoro prídu Titani.“

Zamieri k prostrednému trónu. Héra sa usadí po jeho pravici, Poseidón po ľavici, Hádes vedľa neho a Afro-dita na samý kraj. Demeter sa usalaší vedľa Héry a pravú stranu uzatvorí Hestia. Na okamih stíchnu a znehybnajú. Zlatá opierka Héro chladí na ruke, ramenách i na odhalenom pleci.

Jedna z nýmfi, čo posedávali na nádvorí, vzápätí s vážnym výrazom otvorí klenuté dvere a vovedie dnu Titanov.

Vládovia starého sveta zastanú zoči-voči novým bohom. Stojí medzi nimi Helios s korunou zlatých lúčov, Selene so striebornými rohmi aj Eos v ružovom rúchu. Okeanos s Tetyou sa vynorili z hlbín svojej mohutnej rieky vyzdobení koralmi a perlami. Nechýba ani Styx, bohyňa podsvetnej rieky, ktorá sa rozvetvuje z Okeana, a Klymene, matka strápeného Atlanta. Na ľúbeznej tvári sa jej zračí smútok. Jej manžel skončil v Tartare spolu s Kronom a syn nesie preťažké bremeno oblohy, no ona aj tak dorazila do paláca olympanov.

„Styx,“ osloví ju Zeus a Titanka pokročí vpred. „Cez vojnu si za mnou prišla ako prvá spomedzi Titanov a prisahala si vernosť nám, nie Kronovi a jeho bratom.“

Bohyňa naňho pokojne upiera tmavé oči.

„Vládneš rieke, ktorá prúdi do podsvetia,“ pokračuje. „Z vďaky za to, čo si pre nás urobila, si ju teraz uctíme. Od tejto chvíle budú všetci bohovia prisahat' na jej vody a ich prisahy budú rovnako záväzné ako tvoje slovo.“

Vezme ju za ruku a pozrie na zhromaždených Titanov. „Všetci sme potomkovia Gaie.“ Jeho hlas buráca tichou sieňou ako vzdialený

hrom. „Keď už vojnové útrapy pominuli a na svete zavládol mier, bolo načase, aby sme sa tu zišli ako rodina. Víťame vás na Olympe.“

Titani ani náznakom nedávajú najavo, čo si myslia. Ich nesmrteľné tváre sú hladké a bezvýrazné.

„Nesmieme však opakovať chyby minulosti,“ rozhovori sa Zeus. Za opaskom má štíhly špicatý blesk, ktorý mu ukuli Kyklopovia. Keby chcel, rozdrvil by horu priamo pod ich nohami. „Naši titanskí predkovia boli krutí panovníci. Nebeský Titan Uranos si podrobil Gaiu v manželstve a uväznil ich deti. Svet úpel pod jarmom, dusený jeho tyraniou. Sloboda bola neznámy pojem, až kým Gaia nedala svojmu synovi Kronovi kosák, ktorým rozsekal otca na márne kúsky a rozprášil ich vo vetre.“

Héra si predstaví rozptýlené údy slabého, premoženého Titana, ako poletujú vo vzduchu sťa ozvena jeho niekdajšej moci.

„Vďaka vykastrovaniu Urana sme získali nového spojenca.“ Zeus kývne Afrodite a jej oslnivý úsmev na okamih rozžiari vážnu atmosféru v sieni. „Jeho krv sa zmiešala s morskou vodou a zo spenených vĺn sa zrodila Afrodita. Nikdy však nebola verná Kronovi, práve naopak, spojila sa s nami proti nemu.“ Dôrazne prikývne. Jeho blesk je varovaním pre každého, kto by sa mu odvážil odporovať, no Afrodita slúži ako vábnička. Jej krása a zvodný pôvab sú oveľa silnejším lákadlom než Diova prednáška.

Zeus napriek tomu pokračuje v príbehu, ktorý všetci dôverne poznajú. „Keď Kronos zvrhol Urana, oženil sa so svojou sestrou Reiou, ale vytrhol jej z náručia všetky deti, čo mu povila, a celé ich zhltol, lebo sa bál, že ho jedného dňa zosadia z trónu. Takto sa zbavil Hestie, Demetry, Poseidóna aj Háda, len ja s Hérou sme boli ušetrení. Gaia nás zachránila a odniesla do bezpečia – Héro do Okeanovho paláca a mňa na Krétu, kde ma vychovávala Metis.“

Héra zachytí Titankin pohľad a Metis na ňu uprie sivé oči, ktoré si pamätá ešte z čias, keď dorazila na Krétu, aby sa pridala k bratovi. Zeus sa tváril, akoby Styx bola prvá Titanka, čo im podala pomocnú ruku, no dávno pred ňou im poskytli útočisko Okeanos s Tetyou a Metidou, ktorá schovávala Dia na úpäť vrchu Dikte. Práve Metis ich cvičila v boji a neskôr pripravila bylinnú zmes, aby prinútila Krona vyvrátiť deti, ktoré prehltol. Héra premýšľa, prečo sa Zeus rozhodol vyznamenať dnes iba Styx. Žeby mal pre Metidu v zálohe inú odmenu?

Vo vzdušnej sieni, kde sa zlaté tróny ligocú v žiare ohňa, jej bohovia pripadajú mladí, mocní a veľkolepí. Niekdajšie ukrutnosti akoby patrili dávnej minulosti – sú pripomienkou temnoty, ktorú raz a naviď zapudili.

„Vláda Titanov sa skončila,“ vyhlási Zeus, akoby počul jej myšlienky. „Tie časy sa nikdy viac nevrátia. Dnes nám všetci do jedného odprisaháte vernosť, tak ako kedysi Styx, a táto prísaha bude viazať nielen vás, ale aj vaše deti, dokonca i tie, čo sa ešte nenarodili.“

Nik nenamieta. Héra nemá potuchy, na čo asi Titani myslia, keď po jednom predstupujú pred trón, ale v konečnom dôsledku na tom nezáleží. Stačí, ak vylejú vodu z džbánu, ktorý drží Styx, a odprisahajú na striebnistý prúd, že budú slúžiť olympanom, a mier, ktorý si vybojovali, potrvá naveky.

Keď je po všetkom, Titani sa rozlúčia a v sále zavládne uvoľnená atmosféra. Olympania zídu z trónov, usadia sa na nízke lavice vystlané kožušinami a popijajú z vyleštených rohov sladký nektár. Héra sa zhlboka nadýchne omamnej vône medu a korenín, ktorá stúpa z hustej jantárovej tekutiny. Slnko pomaly mizne za horou a obloha ožije rovnakými ohnivými odtieňmi ako nektár. Krúži ním do jednej i druhej strany a sleduje, ako sa leskne v žiare fakiel.

Bohovia sa v družnej nálade nadšene zhovárajú a veselo hodia. Nymfy im nosia podnosy s pečeným mäsom, medom, syrom a figami. Po nich nasleduje sladká ambrózia, ktorá je výsadným pokrmom bohov. Demeter oduševnene gestikuluje rukami, akoby vo vzduchu kreslila tvary rastúcich plodín, a keď potrasie hlavou, dlhé kučery sa jej zavlnia na chrbte sťa listy vo vetre. Vonia ako zem po daždi – čerstvo, sviežo a životodarne.

„Ako dopadla dnešná hliadka?“ zašepká Hestia Hére. „Vládne vo svete poriadok, tak ako vždy?“ Len čo sa predkloní, Héra zacíti závan dymu, začuje praskanie uhlíkov a obklopí ju príjemný pocit bezpečia a domova.

„Všetko je, ako má byť,“ odvetí Héra s neskrývaným potešením. Spokojne sa poobzerá okolo stola. Afrodita sa zamyslene usmieva. Z jej hebkých obnažených ramien a krku sa šíri aróma ružových lupenov. Služky jej ich pridávajú do zlatistého oleja a natierajú jej ním pokožku, len čo vyjde z vonného kúpeľa, takže ju jednoducho sprevádza oblak zvodnej vône.

Héra si všimne Poseidónove zaprášene ruky. Lakťami sa opiera o stôl a bradu drží v dlaniach. Tvári sa mrzuto ako vždy, no pre zmenu upiera tmavé oči na Hestiu, ktorá vytrvalo hľadá na Héra.

„A čo ty, máš niečo nové?“ vyzvedá Héra a veľavýznamne pozrie na brata tak, aby to videla len Hestia. Chce vedieť, prečo na ňu Poseidón tak zíza.

Hestia takmer nebadane pokrúti hlavou a prevráti oči. „Všetko je po starom... zatiaľ.“ Možno tiež nevie, čo je vo veci. Zahľadí sa na Dia s Poseidónom – sú zabratí do rozhovoru. Diov dunivý smiech podchvíľou zaburáca sieňou ako vzdialená ozvena hromu.

Reč sa nakoniec zvrtnie na ich víťazstvo nad Titanmi, ako napokon vždy. Nikdy ich neomrzí dokola vyťahovať tie isté historky. Každý jeden sa nadšene pýši svojou odvahou a rozhodným konaním zoči-voči nebezpečenstvu, a Héra nie je výnimkou. Všetko, čo získali – nádhernú sálu, úslužné nymfy a sídlo v oblakoch –, si cení o to väčšmi, že si pamätá časy, keď sa musela zaobiť bez podobného prepychu.

Neskôr sa vyberie do svojej komnaty so spokojným výrazom na tvári. Ustanoviť vládu siedmich bohov bol dobrý nápad – svedčí o tom fakt, že svet sa naďalej točí. Budú sa deliť o moc, nemusia sa podriaďovať čoraz osamelejšiemu a krutejšiemu tyranovi.

Héra zadrieme a nektár s ambróziou jej dodajú nové sily. V spánku sa uvoľní, nevyžaruje z nej zvyčajná ostrážitosť. Odkedy dospela, vyzerá stále rovnako. Tvár jej nebrázdia vrásky a nekonečná vojna ani roky mieru nezanechali jedinu stopu na jej nesmrteľnom tele.